

Саду

Микола Вінграновський

Опала тінь на землю обігріту,
Чоловіки заснули біля хат,
Зелені руки, повні білокріту,
На теплу ніч розкинув сонний сад.

Люблю тебе, глибокий саде мій!
Люблю плодів нестигливе гойдання,
Легку печальність і ясне чекання
Твоїх думок зелених в вітровій.

Люблю сердечну землю під тобою,
Лопати, схилені на стовбури твої,
І сизий гній люблю під лободою,
І білих сіл* замислені гаї...

Мислитель білий!.. Ні, ти не могила!
І твої руки не людські хрести,
Бо з князя Ярослава і Данила,
З Хмельницького й Трясила виріс ти.

Я чую вже, як думи їхні древні
З твого коріння п'ють твої гілки,
І розвидняється у світі... Недаремно
Моїм народом поросли віки!..

Бентежиш ти, бо хата твоя світ.
Тривожиш ти – життя – твоя вітчизна,
І, може, тому щедрий ти на цвіт,
І не заснеш в селі моїм допізна...

Тисячолітнім серцем, як вві сні,
Люблю тебе покірливо і ревно!..
Схилилась Україна недаремно
Чоластими плодами в мої дні...

* В ранній редакції (1962) стоїть "Білявих сіл".